

1997

XXXVI. ŠP (30. 5.– 1.6.)

Vybíralo se z dvaceti představení navržených z regionálních přehlídek, neuskutečnily se v bývalém Středočeském, Jihočeském a Severočeském kraji... Postoupilo patnáct inscenací, hrálo se tradičně v sále DFŠ či v poloaréně s diváky na jevišti a také v divadelní kavárně v přízemí. V dostupných zdrojích se nezachovaly téměř žádné informace ani hodnotící zprávy, zřejmě kromě úvodního programového čísla nevycházel ani zpravodaj. Podařilo se dohledat pouhý zlomek z dochovaného torza dokumentace a také postřehy Vladimíra Zajíce v AS 1997.

Divadlo Jesličky ZUŠ Na Střezině Hradec Králové (skupina A jiní čtvernožci) přivezlo dramatizaci humorné novely Herberta E. Batese **Poupata – odkvétají i rozkvétají v máji**, v níž vynikl její protagonista Antonín Fendrych. Další soubor Jeslíček hrál **Milou sedmi loupežníků** podle balady Viktora Dyka v režii Emy Zámečnickové a s uměleckou spoluprací Jiřího Vyšohlída. Její pevný inscenační řád nenarušila ani řada záskoků. Ostravský soubor s dlouhým a nepříliš srozumitelným názvem Nedivadlo XXXHX`XOX`XOXX představil nonsensovou hru **Ochmed se vrací** (David Kalika a Sofie Prusali) se snahou o „ohromný humor“, ale s výsledkem rozpačitým. Divadelní soubor Zázady Malé scény Zlín, literárně-dramatický ateliér ZUŠ Zlín, hrál **Služky** Jeana Geneta (režie Petr Nýdrle) jako stylizovaný „herecký koncert“ a brněnské Studio Dům Evy Tálské tentokrát přivezlo inscenaci **Arlekýno vévodou bretaňským aneb Král Leyr a jeho tři dcery aneb Zkamenělý princ** v režii Huberta Krejčího (a ve spolupráci s Igorem Dostálkem a Alenou Ambrovou), opět vynikající metaforické představení pracující se znakem, skvělou scénografií a kostýmy i s mimořádnými hereckými prostředky.

Další brněnský soubor Alibüstycké divadlo uvedl inscenaci **Arthur (monodrama?)**, jakési oratorium či „mši za zbloudilé“, jehož největší devizou byl autorský text Petra Nováka. Soubor Tak trochu Bychom z Aše uvedl v režii Radka Bednáře scénickou koláž z textů Antoina (Antonina) Artauda a Ivana Diviše **Pravda je někde venku**, inscenaci o pochybnostech a nadějích současné mladé generace jako „opravdovou osobní výpověď“. Pražský DS Zhasnuto hrál inscenaci **Ukázka č. 22** inspirovanou texty americké performerky Laurie Andersonové (režie Jakub Hulák) coby muzické a senzitivní představení o hledání sebe sama. A sice letitý, ale stále mladý soubor Regina Břeclav nabídl **BA-ZA-MAR aneb z deníků profesora Jakuba Hrona Metánovského** v režii Martina Janků a Zdeňka Miklína, vycházející ze svérázné filozofie královéhradeckého profesora a podivína z konce 19. st., inscenaci uvěřitelné jevištní existence a „jako pramen vody čisté“, píše Vladimír Zajíc.

Mladá sekce souboru Esprit Plzeň uvedla scénické zpracování povídek Guillaumea Apollinaira **Zavražděný básník** v překladech Milana Šramla, Jaroslava Seiferta a Milana Kundery (scénář a režie Alena Dvořáková) jako divadlo poezie „s chutí vyprávět divadlem, pravý patos – mystifikace, hra...“ Z literatury čerpal také soubor Temperka ZUŠ Třinec v **Podpovídkách** podle Karla Čapka, které nabídl jako „sympatické herecké etudy“. A poprvé se v Písku představil pražský Kulturně divadelní spolek Puchmajer. V inscenaci textu Borise Viana **Rasovna pro všechny** (scénář a režie Vladimír Mikulka) zaujal především sám dramaturgický počín a recesistické představení působilo jako „závan postmoderny“. DS HOP-HOP ze ZUŠ Ostrov v režii Ireny Konývkové předvedl nápadité představení **Je to tak prosté** podle knihy Alexandry Berkové *Utrpení oddaného všiváka*, příběh o vizi světa plný zvuku, pohybu a jevištního čarování. Kočovní divadelní společnost Klekiho Petry Brno hrála

„detektivku s pozitivním nábojem“ podle Karla Maye a v režii Radka Tůmy s kuriózním názvem *Mysterijozní zmizení učitelky Běty na cestě do daleké Nikaragui aneb Vinnetou půjde do nebe* jako obrazovou a zvukovou montáž, groteskně temnou a absurdní tragikomedii. DS Tyl Rakovník přijel s pohádkou Lubomíra Feldeka v úpravě Milady Mašatové *Šípková Růženka*. Jako host představil petrohradský soubor fyzického divadla Těatr novogo fronta po roce 1995 usazený v Česku inspirativní inscenaci *Fabrika ljuděj*, skvělou mystickou a artistní improvizaci...

Další informace např. o diskusích či lektorech bohužel chybějí, schází i programová dokumentace k inscenacím... Financování bylo opět obtížné, kromě ARTAMY a ministerstva kultury ale přispěl i písecký okresní úřad a Divadlo Fráni Šrámka, skromný rozpočet se naplnil opět také příjmem z grantové žádosti sudoměřických Tatrmanů...

Uvedené inscenace měly dva společné faktory: velmi vstřícné a naslouchající publikum, kdy i smíchová odezva nad jistými zádrhly byla vstřícná, ale ne výsměšná; gruntem, výchozím momentem inscenací byl důraz na dramaturgii, tedy volbu textů, které měly schopnost udržet pozornost publika i v pouhé rovině referenční, když už scénické prostředky pokulhávaly. A ještě cosi: rozšířila se infekce používání tmy v inscenacích, a to ne v důsledném smyslu frázování inscenace jako „opony“ – ale jen horečnatě, o dalších významech nemluvě. [...] Závěrem bych chtěl poděkovat Marušce Poesové a Milanu Strotzerovi, kteří mi v nelehkém osamělém dolování divadelního smolince poskytovali čas k nadechnutí a pomáhali s propráním vytěžené horniny. (Zajíc, Vladimír. 36. Šrámkův Písek 1997. AS 1997, roč. 34, č. 3, s. 22–23)